

VERWAAIEN

Zonlicht valt op het metalen blok van de giekneerhouder en weerkaatst via het vluchtluik precies op mijn rechteroog. Het is half acht. Het eerste wat tot me doordringt, is dat het nog steeds hard waait. Maar onmiddellijk herinner ik me de weersverwachtingen die gisteren voorspelden dat het minstens drie dagen zo zal blijven. Reden waarom we toen hebben afgesproken dat er vandaag, morgen en overmorgen even helemaal niets hoeft. Op een goed zeilende boot zijn 25 tot 30 knopen wind wel te doorstaan, maar niet als je – met een paar trajecten van 120 tot 140 mijl voor de boeg – zo'n wind recht tegen hebt.

We zijn op weg naar Haparanda, boven in de Botnische Golf, en liggen verwaaaid in Klintholm Havn op het Deense eiland Møn. Op zo'n lange reis is een paar dagen stilliggen niet erg. Je compenseert dat later door enkele etmalen door te varen wanneer het goed waait. In de haven liggen nog meer jachtschippers te wachten op goede wind. We buurten wat bij elkaar: Jack en Mary hebben een leven lang gezeild en alle zeeën van de aardbol gezien, behalve de Baltische Zee. Dat gaan ze nu tot september goedmaken, zonder uitgestippeld plan, gewoon zoals het uitkomt. Daarna is hun boot te koop. Peter vaart solo. Het is aan zijn boot te zien. Al jarenlang steekt hij in mei van wal en stelt tot eind september onderweg zijn vaardoelen vast, gewoon zoals ze in zijn hoofd opkomen.

Er ontstaat een soort lotsverbondenheid. We begrijpen elkaar en zijn nieuwsgierig naar elkaars doelen en overwegingen, maar ieder houdt vast aan zijn eigen plan. Niemand vindt verwaaaid liggen een straf. Net als bij ons is bij hen aan boord altijd wat te klussen, en bovendien schijnt de zon van de vroege ochtend tot de late avond en heeft het land achter de haven veel te bieden. Wie zou tijdens een 'normale' vakantietrip een busreis van twee uur met drie overstappen (en weer terug) ondernemen om bij de dichtstbijzijnde tagrijn op een ander eiland een nieuwe marifoonantenne te kopen? Wij doen het, want we liggen toch verwaaaid en vinden het dus niet 'zonde van de tijd'. Die halve dag heen en weer wordt trouwens al gauw een hele dag omdat we als vanzelf een paar extra doelen aan die trip vastknopen. Op andere verwaaidagen maken we uitgebreide wandelingen door het glooiend landschap, waar opgroeiend graan

en bloemrijk grasland elkaar afwisselen. Het diepgroene landschap is op zijn mooist tegen de achtergrond van een glinsterende zee met daarboven strakblauwe lucht.

Die kleuren zijn het krachtigst als we onze laatste verwaaaidag op huurfietsen een bezoek brengen aan Møn's Klint. Die vermaarde krijtrotsen rijzen aan de oostzijde van het eiland tot bijna 130 meter hoog op uit zee. Op weg erheen valt het ons op hoe de verspreid liggende boerderijen, alleenstaande huisjes en een enkel wit kerkje slechts een bescheiden deel van de weidse ruimte innemen. Hoe rustig, bedaard en ontspannen is hier het leven.

Op de rand van het klif kijken we uit over de zee. De wind is duidelijk aan het afnemen. In de verte varen een paar zeiljachten, van oost naar west. Morgen is het onze beurt, de andere kant uit. Aanvankelijk zullen we met een clubje oostvaarders zijn, maar naarmate de uren verstrijken, verliezen we elkaar uit het oog. Ontmoetingen in havens zijn even vluchtig als de wind. Ze verwaaaien.

Rob Bijnsdorp is journalist, communicatieadviseur en zwerver op en langs het water. De nieuwste ontwikkelingen in jachtontwerpen en navigatie-elektronica gaan aan hem voorbij. Maar des te meer gaat zijn aandacht uit naar de kwaliteit van het leven aan boord en naar de bijzonderheden van het water waarop we varen.

“WIE ONDERNEEMT ER NU EEN BUSREIS VAN TWEE UUR MET DRIE OVERSTAPPEN OM OP EEN ANDER EILAND EEN MARIFOON-ANTENNE TE KOPEN?”

